

Takács Zsuzsa

(*FÉLRE*)

Most, hogy magyarnak lenni itt
szánalmat vált ki azokból, akikkel beszélek,
egy vendéglő asztalánál, a hosszú, kockás
kötényben sürgölődő pincérek gyűrűjéből
kinézek, szemben az önkormányzat
szürke zászlói áznak a hóban és az esőben.
Már nem kérdezik, mint húsz (vagy negyven)
évvél ezelőtt: miért élek, értsd: rostokolok
itt? Nem keresnek kitörési lehetőséget
nekem. Nem tervezik a jövőmet. Úgy bánnak
velem, mint egy szenvedélybeteggel, aki rossz
döntése mellett az esztelenségig kitart.
Kerülnek bizonyos szavakat, ítéleteket,
melyekbe belevörösödnék, amelyek
ellen tiltakoznom kellene, bár – őszintén
szólva – ellenérveim nincsenek. Meg-
könnyebbülnek, amikor búcsúzó,
szemük elől (szemükben) egy kéteshírű
ország barlangi kapujában eltűnök.
A másnapi vendégséget tervezik. Ahova
nem hívnak meg, mert nem akarnak
fájdalmat okozni nekem, hiszen vidám
arcokat akarnak látni, ha egymás között vannak.

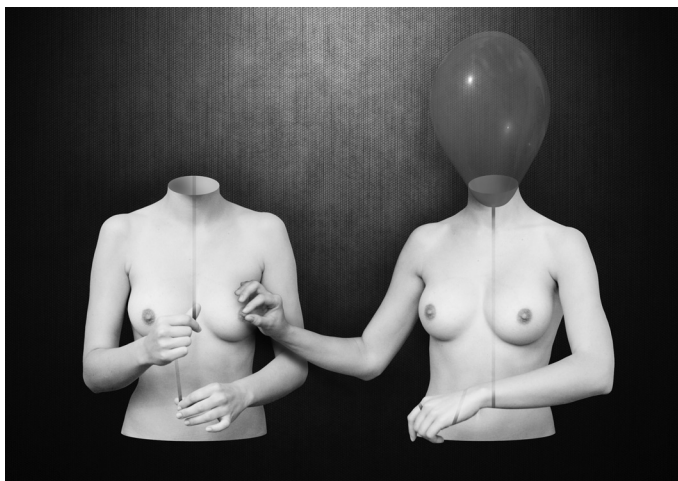
AZ EMLÉKEZETRŐL

Istenem, melyikünk apjának fejéhez
nem szögeztek pisztolyt, a német
vagy orosz katonák? Ki ne félt volna
a magyarul elüvöltött parancsszavaktól?

Emlékeztem, mint beomlott tárnában
rekedt bányász, elemes lámpával
homlokán, kijáratot keres. Felejtés
fémes íze a szájban. Ez volna hát
a keserű orvosság?

Unokatestvéreim iskolájában
Kassán, a háború után a lábtörlő
a magyar zászló volt. Reakciónk
különbözősége érzékenységünk
vagy tompaságunkon múlik.

A lámpa lidércfénye fokozatosan
gyöngül, de kialszik-e, ha – merő
véletlenségből vagy az elrendelés folytán
elénk ereszkedik a hajnal szakadós
szála, s megtart-e minket, amíg a nap-
világra vergődve átadjuk magunkat
a felejtés mohó ölelésének? Rettegek,
hogy: nem, és félek, hogy: igen.

Gabrielle D'Estrees és húga, 2011